

РЕШЕНИЕ

№ 4772

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 15.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1753** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба на Д. Д. Ж., чрез адв. Х. Ч., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, кантора 416, с която са предявени искове срещу Министерство на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 909.73 лева и неимуществени вреди в размер на 50 000 лева, искът намален в съдебно заседание на 15.06.2022г. на 3500 лева. В исковата молба се твърди, че вредите са от незаконосъобразно обявяване на ищеца за издирване за периода от 16.11.2016г. до 11.06.2018г. и предприети действия на полицейски органи на 08.11.2017г. и на 10.11.2017г. На 08.11.2017г. около 23.00ч. била извършена проверка на документите на Д. Ж. на ЖП гара [населено място]. Връчена му била призовка да се яви в 02 РПУ – МВР С. 3. на 10.11.2017г. от 09.00 часа. По тази причина ищецът не могъл да се прибере в С.. На 10.11.2017г. в 09.00ч. се явил в полицейското управление, като поводът за призоваването му бил подаден сигнал от две лица, съседи на имот в [населено място] относно спирателен кран на водопровод. Полицейският служител изискал документи и заплашил ищеца, че ще отговаря за самоуправство. Връчил нова призовка за 27.11.2017г. с искания за предоставяне на ключовете от апартамент в С. 3., нотариални актове и договори, осигуряване на безпрепятствен достъп до апартамента. Ищецът подал жалба до Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Получил отговор, че полицейският служител е нарушил

служебната дисциплина чрез бездействие като в периода от 08.11.2017г. до 10.11.2017г. не е предприел действия по възобновяване на разследването по ДП 8245зм55/2016г. по описа на 02 РУ МВР [населено място] и като не е предприел действия по свалянето на ищеца от издирване. На 11.06.2018г. Д. Ж. отново бил призован в 02 РУ на МВР С. 3.. Пред него, на стола имало ниска маса с поставен на нея пистолет в кобур. Ищецът счита, че при разпита на 10.11.2017г. и на 11.06.2018г. спрямо него са упражнени вербални заплахи, а на 11.06.2018г. му е нанесена емоционална и психологическа травма от наличието на пистолет върху масата. Вследствие на преживения ужас, безпокойство и стрес на 08,09 и 10 ноември 2017г. от действията на полицейския служител на 02 РУ МВР [населено място] и от бездействието му по сваляне от издирване, ищецът получил силно главоболие и безсъние. Потърсил медицинска помощ на 18.12.2017г., изписани му били лекарства, постъпил в болница, наложило се да остане на лечение до 06.01.2018г. Няма възможност да работи, станал спривав и нервен, поради постоянните болки и заемите. Страхът и стресът го преследват и до днес и пречат на възстановяването му. Претендира обезщетение в посочените по - горе размери, за периода от 08.11.2017г. до 08.11.2018г., както и законната лихва от 08.11.2017г. до окончателното плащане, ведно със съдебни разноски. Ищецът изрично поддържа, че ответник следва да е Министерство на вътрешните работи, въпреки възраженията на ответника и указанията на съда.

Ответникът – в писмен отговор на исковата молба и в писмени бележки излага становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност и недоказаност на предявените искове. Позовава се на погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД. Счита, че не се доказват елементите от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Исканият размер на обезщетението е крайно завишен. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Прокурор Ц. от СГП дава заключение, че исковете са недоказани.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е жалба от Д. Д. Ж. до Дирекция „Инспекторат“ на МВР с вх. № 812102 – 2732/13.11.2017г. Извършена е проверка, резултатите от която са обобщени в докладна записка УРИ 349р – 27006 – 20.12.2017г. Видно от нея, Д. Д. Ж. е бил обявен за общодържавно издирване с телеграма № 43170/16.11.2016г. като свидетел по ДП с мярка „установяване на адрес и връчване на призовка“. На 08.11.2017г. Д. Д. Ж. е установен в района на ЖП гара [населено място] и му е връчена призовка, на която се явил. Връчена му била призовка и за по-късна дата. Към този момент ищецът не е бил свален от О. и е останала в сила мярка „установяване на адреса и връчване на призовка“. Към момента на приключване на проверката по случая със Справка 349р–26982 – 19.12.2017г. ищецът е свален от О.. От действията на служителя /несваляне от О. след връчване на призовката на 08.11.2017г./ не са произтекли вреди, реално не са засегнати права, нито е ограничено правото му на свободно придвижване.

Изготвен е отговор рег. № 349000 – 20668/29.12.2017г., в който е посочено, че след извършена проверка е установено, че инспектор И. Н. е нарушил служебната дисциплина чрез бездействие като в периода от 08.11.2017г. до 10.11.2017г. не е предприел действия по възобновяване на разследването по ДП 8245зм55/2016г. по описа на 02 РУ МВР [населено място] и като не е предприел действия по свалянето на

ищеца от издирване. Сигналът е приет за неоснователен в частта, в която са изложени оплаквания за незаконосъобразно призоваване.

Към исковата молба са приложени копия от връчените призовки, копия от медицинска документация, касови бонове за закупени медикаменти, ж.п. билети, билети за пътуване с градски транспорт. Видно от епикриза ИЗ № 40/5, Д. Д. Ж. е бил хоспитализиран с диагноза улцерозен колит, хроничен за периода от 02.01.2018г. до 06.01.2018г. Заболяването е установено през 2011г. За същото заболяване е издаден амбулаторен лист за преглед на 18.12.2017г.

Разпитани са свидетелите Г. Т. Ж. и С. П. А.. Съдът кредитира показанията на свидетелите като отчита обстоятелството, че Г. Т. Ж. е майка на ищеца. Свидетелите дават показания, че ищецът бил в лошо психологическо състояние след смъртта на баща си. Оплакал се, че бил задържан на ЖП гара С. З., почувствал се зле, бил в лошо здравословно и психологическо състояние. Преживял стрес, не можел да спи, сънувал кошмари, променил поведението си.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Исковете са процесуално допустими като предявени от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни административен акт и действия, срещу надлежен ответник – юридическо лице, за което в исковата молба се твърди, че от незаконосъобразни бездействия на негов служител са причинени вредите. Възраженията на ответника за недопустимост по съществото си доказват неоснователност на исковете, доколкото МВР е юридическо лице.

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Исковете са предявени преди изтичане на предвидената давност. ЗОДОВ определя специален ред и условия за обезщетяване на лицата, твърдящи увреда на техните законни права и интереси. За неуредените в закона хипотези, включително погасителната давност, се прилагат общите разпоредби на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Съгласно чл. 110 от ЗЗД давността за предявяване на иск по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон, е 5 години. Съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр.д.№3/2004 г., ОСГК при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове или се установява незаконосъобразността на действията или бездействията. В случая твърдяните незаконосъобразни действия и бездействия са от 2016г. – 2017г., съответно давността не е изтекла.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага

установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

В случая не са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за реализиране на отговорността. Няма незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган, причинени от него вреди, при пряка и непосредствена причинно – следствена връзка. Ищецът претендира вреди от незаконосъобразно бездействие на полицейски служител, който извършил нарушение на служебната дисциплина като в периода от 08.11.2017г. до 10.11.2017г. не е предприел действия по възобновяване на разследването по ДП 8245зм55/2016г. по описа на 02 РУ МВР [населено място]. Действията по разследването не са административна дейност. Бездействието по възобновяване на досъдебно производство, както и процесуалният представител на ищеца твърди е в нарушение на НПК, а не на АПК. Няма съдебен акт, който да отменя административни незаконосъобразни действия, актове, бездействия на полицейския служител, посочен в исковата молба. Констатацията при извършената проверка на Дирекция „Инспекторат“ е за нарушение на служебната дисциплина, а не за незаконосъобразност на бездействието по смисъла на АПК. Настоящата инстанция също не счита, че се касае за административно фактическо бездействие по смисъла на АПК /няма отменен незаконосъобразен административен акт/. Няма претърпени вреди от невъзобновяване на досъдебното производство, няма причинно – следствена връзка. Имуществените вреди – разходи за лекарства и транспорт нямат връзка с невъзобновяването на досъдебното производство. Неимуществените вреди – заболяване от колит и преживян стрес, притеснения, напрежение, проблеми със съня също не са в резултат от невъзобновяването на досъдебното производство. Заболяването колит, видно от епикризите е хронично, установено през 2011г., с последващо периодично лечение. Стресът, притесненията и проблемите със съня са във връзка с получаването на призовки и явяване в 02 РУ МВР [населено място] за процесуални действия. Призоваването и участието в досъдебно производство като свидетел не са незаконосъобразни действия и не могат да са основание за претендиране на обезщетение по ЗОДОВ. Действително, ищецът е бил с влошено здравословно и психологическо състояние, видно от показанията на свидетелите, но това се дължи и на проблеми от личен характер като загубата на баща му през месец март 2017г. Вредите се претендират и от обявяването на ищеца за общодържавно издирване, за периода от 16.11.2016г. до 11.06.2018г. На първо място Д. Д. Ж. е бил обявен законосъобразно за издирване по досъдебно производство № 82453М – 55/2016г. /пр.пр. № 5486/2015г. по описа на РП С. 3./, образувана за престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК. За нуждите на разследването е било необходимо присъствието на

ищеца. Същият не е открит на адреса на който живее повече от два месеца, не е открит и при родителите си, не е установен контакт с него. По тези причини и понеже неговото отсъствие е пречка за водене на разследването и приключване на наказателното производство ищецът е обявен за О. с цел при установяването му да му бъде връчена призовка. Обявяването за О. е законосъобразно от 16.11.2016г. до 08.11.2017г., когато ищецът е установен и му е връчена призовка. Снет е от О. към момента на приключване на проверката по случая от Дирекция „Инспекторат“ със Справка №349р – 26982/19.12.2017г. Следвало е да бъде снет от О. още при установяването му на 08.11.2017г. на ЖП гара С. 3.. От забавата, която е от около месец и няколко дни обаче не са последвали никакви вреди, не са засегнати права на ищеца, не е ограничено правото му на придвижване. Забавата за снемане от О. след 08.11.2017г. на практика не е имала никакви последици за Д. Д. Ж.. Както е посочено по – горе, обявяването му за О. е законосъобразно, както и предприетите действия по установяване на самоличността и връчване на призовка на ЖП гарата [населено място] на 08.11.2017г. Не се доказват незаконосъобразни действия на полицейски служители по призоваване на ищеца и извършени процесуални действия в сградата на 02 РУ МВР [населено място]. Исковете са изцяло неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

На ответната страна по делото се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по чл. 37 от ЗПП, съразмерно отхвърлената част от иска или в размер на 100 лева.

По делото не е внесена държавна такса от 10 лева за всеки един от предявените искове, общо 20 лева. Искането за освобождаване от държавна такса е неоснователно, ищецът притежава недвижима собственост, твърди, че е заплатил адвокатски хонорар от 1500 лева, съответно разполага със средства за заплащане на държавната такса.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I – во отделение 43 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковете на Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк] [жилищен адрес] чрез адв. Х. Ч., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, кантора 416, предявени срещу Министерство на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 909.73 лева и неимуществени вреди в размер на 3500 лева, ведно със законната лихва от 08.11.2017г. до окончателното плащане от незаконосъобразно обявяване на ищеца за издирване за периода от 16.11.2016г. до 11.06.2018г., незаконосъобразно бездействие за възобновяване на ДП 8245зм55/2016г. на 02 РУ на МВР [населено място] и предприети действия на полицейски органи на 08.11.2017г., 09.11.2017г. и на 10.11.2017г. като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк] [жилищен адрес] да заплати на Министерство на вътрешните работи сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк] [жилищен адрес] да заплати на АССТ държавна такса в размер на 20 /двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: